

בבית המשפט העליון

בש"פ 3707/19

כבוד השופט י' עמית

לפני :

מדינת ישראל

המבקשת :

נ ג ד

1. עמית פוגל

המשיבים :

2. יהושוע שוקי רבי

3. זלמן שלמה ניאמציין

בקשה תשיעית להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 – למשך 150 ימים החל מיום 14.6.2019, או עד למתן פסק דין בתפ"ח 38914-08-16 בבית המשפט המחוזי תל אביב

ב' בסיון התשע"ט (5.6.2019)

תאריך הישיבה :

עו"ד עידית פרג'ון

בשם המבקשת :

עו"ד יעקב קהן ועו"ד בנצי קבלר

בשם המשיב 1 :

עו"ד ניר זנו ועו"ד ירון ברזילי

בשם המשיב 2 :

עו"ד רצון דרחי

בשם המשיב 3 :

החלטה

1. בקשה תשיעית להארכת מעצרו של המשיבים, לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים).

2. כתב האישום: ביום 21.8.2016 הוגש נגד המשיבים ושלושה נאשמים נוספים כתב אישום, שגרסתו המתוקנת והסופית הוגשה ביום 20.2.2019. כתב האישום מייחס למשיב 1 (הנאשם 1; להלן: פוגל) עבירות של רצח (שתי עבירות), חבלה בכוונה מחמירה, קשירת קשר לביצוע פשע (שתי עבירות) ועבירות בנשק, לפי סעיפים 300(א)(2), 329(א)(2), 499(א)(1) ו-144(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). למשיב 2 (הנאשם 2; להלן: רבי) מיוחסות עבירות של רצח וקשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיפים 300(א)(2) ו-499(א)(1) לחוק העונשין. למשיב 3 (הנאשם 4; להלן: שלומי) מיוחסות עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע (ארבע עבירות), סיוע לרצח ושתי עבירות בנשק; זאת, לפי סעיפים 499(א)(1), 300(א)(2) בצירוף 31, 144(ב) בצירוף 25 ו-144(א) לחוק העונשין.

בתמצית, נטען כי פוגל ורבי השתייכו לחבורה שהתגבשה לשם ביצוע עבירות פליליות בראשון לציון (להלן: חבורת ראשל"צ מערב), אשר לה יחסי יריבות עם "חבורת ראשל"צ מזרח". עוד נטען כי שלומי היה "מזוהה עם פעילות עבריינית המשויכת לחבורה שבראשה עמד יצחק אברג'יל" (להלן: חבורת אברג'יל), אשר הייתה מסוכסכת עם "חבורת מוסלי". חבורת ראשל"צ מערב קיימה קשרים עם חבורת אברג'יל, במובן זה שהחבורות סייעו זו לזו בפעילות עבריינית, חלקן ביניהן כלי נשק, ושיתפו פעולה בפגיעה בחבורות יריבות.

לפוגל מיוחס באישום הראשון חלק אקטיבי ברצח המנוח רמי אמירא (מעקב אחר המנוח ויריית שלושה כדורים בגבו, בעורפו ובכתפו, כמו גם ירי לעבר אדם נוסף שהיה במקום); באישום השני מיוחסת לפוגל קשירת קשר עם אחרים על מנת להביא למות המנוח ג'ורדן אזולאי, כאשר תרומתו לכך מתבטאת בכריית קבר כהכנה לרצח ושריפת בגדי הרוצחים המגואלים בדם; באישום התשיעי – החזקת כלי נשק בפיר מעלית (ובהם רימון רסס, רימון יד ולבנת חבלה); ובאישום העשירי – החזקת כלי נשק שהוטמנו בסביבת בתי מגורים וגני ילדים (ובהם רובה קלצ'ניקוב, ארבעה אקדחים ולבנת חבלה). פירוט בנוגע לעבירות המיוחסות לפוגל הובא בפסקה 4 להחלטתו של השופט ד' מיינץ בבש"פ 8524/17 (3.1.2018).

לדבי מיוחס באישום הרביעי חלק פעיל ברצח המנוח דניאל סמרה (מעקב אחר המנוח וחיסולו בירי של 12 כדורים). פירוט בנוגע לעבירות המיוחסות לו הובא בפסקאות 1-2 להחלטתו של השופט ע' פוגלמן בבש"פ 916/18 (15.2.2018).

לשלומי מיוחס באישום השני סיוע לרצח, באמצעות הספקת אחד האקדחים המעורבים ולקידחתו לאחר מעשה; באישום החמישי – קשירת קשר לפשע (רצח) באמצעות ייצור מכונית תופת; באישום השישי, קשירת קשר לפגיעה באדם שהיה מסוכסך עם חבורת ראשל"צ מערב (הקשר סוכל בשל התערבות המשטרה); באישום השביעי, קשירת קשר לשם גניבת נשק מרכבו של קצין צה"ל; ובאישום השמיני, החזקת כלי נשק על גג גן ילדים (ובהם רובה אמ-16, 186 כדורים ושלושה רימוני יד).

3. הליכי המעצר: עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרו של המשיבים עד לתום ההליכים. באי-כוח המשיבים הסכימו לקיומו של ניצוץ ראיתי, והדיון בעניינם נדחה מספר פעמים בשל סוגיות ייצוג ומתן שהות להגנה ללמוד את חומר החקירה. מעצרו של המשיבים הוארך בהסכמתם בבש"פ 3739/17 (החלטותיה של השופטת ברוך מיום 7.5.2017 ומיום 10.5.2017). בדיון שהתקיים ביום 22.5.2017 הסכים בא-כוחו של

שלומי למעצרו עד תום ההליכים, אך הבהיר כי יבקש "להגיש בקשה לעיון חוזר שהיא למעשה בקשה לדיון 'דה נובו' במובן זה שהמבקשת תטען לראיות לכאורה [...]". במעמד הדיון הורה בית המשפט (השופט א' הימן) על מעצרו של שלומי עד לתום ההליכים נגדו, והוסיף: "החלטה זו למעצר עד תום ההליכים אין משמעותה לבסס בקשה לעיון חוזר, פתוחה הדלת בכל עת שהיא לפני ב"כ המשיבים לטעון לשחרורם מבלי הצורך לעמוד בתנאי העיון החוזר לרבות עניין הראיות".

טיעוני המדינה באשר לראיות לכאורה נגד פוגל ורבי נשמעו ביום 12.7.2017, אך הדיון בנושא התעכב, בין היתר בשל בקשת באי-כוחם לקבל שהות על מנת ללמוד את חומר החקירה ובשל התווספות חומר חקירה חדש. פתיחתו של תיק חדש נגד פוגל הובילה לעיכוב נוסף בעניינו. בינתיים, מעצרו של שלושת המשיבים הוארך בהסכמתם ב-90 ימים ביום 9.8.2017 (בש"פ 6254/17, השופט הנדל), וב-90 ימים נוספים ביום 3.1.2018, בהסכמת רבי ושלומי ובהתנגדותו של פוגל (בש"פ 8524/17, השופט מ'נין).

ביום 15.1.2018 הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של רבי עד לתום ההליכים נגדו, וערר שהגיש לבית משפט זה נדחה ביום 15.2.2018 (בש"פ 916/18, השופט פוגלמן). הדיון בעניינו של פוגל המשיך להתעכב, וביום 1.3.2018 הוארך מעצרו של המשיבים ב-90 ימים נוספים (בש"פ 1087/18). בהחלטתה של השופטת ברוך (בפסקאות 27-21) נאמר:

"קצב התקדמות ההליכים בתיק אכן מעורר אי נחת, כפי שאף צוין בהחלטת הארכת המעצר הקודמת בעניינם של המשיבים 1 ו-5, ונראה כי ההליך שהחל לפני למעלה משנה וחצי רחוק מסיום. אכן, אין להתעלם מכך שבתיקים מעין אלה לא בהכרח ניתן לצפות כי כלל חומרי החקירה יועברו בפעימה אחת ובסמוך לאחר הגשת כתב האישום, חרף הוראת סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי בנדון, ואולם אף אין להשלים כגזירת גורל עם כך שחומרי החקירה יועברו לשיעורים ובאופן מתמשך תוך דחיית ישיבות הוכחות. [...]"

יצוין בנקודה זו כי התארכות ההליכים עד כה נעוצה גם בגורמים נוספים כגון העדרו מהארץ של אחד מהנאשמים בכתב האישום הנוסף עד לעת האחרונה; הצורך שעלה לבחון את סוגיית ניגוד העניינים של בא כוחם של המשיבים 3-4; כמו גם בנסיבות התלויות במשיבים ונשקלות לחובתם. [...]"

לצד אלה, על אף שמשפטם של המשיבים צפוי להתארך ובלא שאתעלם מן העיכובים שחלו עד כה, בשלב זה נראה כי ההליך נכנס לתלם. דיוני הוכחות ראשונים נקבעו לחודש יוני הקרוב, פעמיים בשבוע, ויימשכו עד לחודש יולי שנת 2019. [...]"

בניגוד ליתר המשיבים, אף כיום טרם התקבלה החלטה בדבר מעצרו של המשיב 1 [פוגל – י"ע] עד תום ההליכים. זהו מצב בעייתי שהמנגנון הקבוע בחוק המעצרים אינו מכוון אליו [...]
 טרם שאחתום את ההחלטה, ייאמר כי מן הראוי שהצדדים ישתפו פעולה עם בית המשפט המחוזי במאמץ לקדם את ההליך ושמיעתו במועדים שנקבעו לכך כסדרם על מנת שההליך לא יתארך מעבר למתחייב מאופיו."

ביום 26.3.2018 הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של פוגל עד לתום ההליכים, לאחר שבאי-כוחו הסכימו לקיומן של ראיות לכאורה. בקשה חמישית שלא בהסכמת המשיבים להארכת מעצרו ב-90 ימים התקבלה ביום 24.5.2018 (בש"פ 3573/18, השופטת וילנר); בקשה שישית להארכת מעצרו ב-140 ימים התקבלה, בהסכמתם, ביום 25.7.2018 (בש"פ 5636/18, השופט אלדון); ובקשה שביעית להארכת מעצרו ב-75 יום התקבלה, בהסכמתם, ביום 18.12.2018 (בש"פ 8926/18, השופט גרוסקופף). בקשה שמינית להארכת מעצרו התקבלה ביום 26.3.2019 (בש"פ 1720/19, השופט הנדל), ומעצרו הוארך ב-90 ימים.

4. ההליך העיקרי: כתב האישום הוקרא ביום 6.9.2016. לאחר עיכוב בשל סוגיות ייצוג וחיסיון, נקבעה שמיעת הראיות לחודש ינואר 2018, אך לבקשת בא-כוחו של שלומי נדחו הדיונים לחודש מרץ 2018. בהמשך התעורר חשש לניגוד עניינים מצד בא-כוחו של שלומי, ורק בחודש דצמבר 2018 הודיעה ועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין כי אין מניעה שבא-כוחו ימשיך לייצגו. במקביל, הוספת האישום החדש נגד פוגל לתיק הנוכחי גררה אף היא עיכובים בדיוני ההוכחות (יצוין, עם זאת, כי ביום 17.1.2019 הוחלט לבסוף לפצל את האישום החדש מהתיק הנוכחי, ושני הנאשמים הנוספים בתיק החדש הודו והורשעו). עקב הנסיבות הללו ולבקשת באי-כוח המשיבים, נדחו דיוני ההוכחות מספר פעמים, ושמיעת הראיות – שהייתה צפויה להתחיל בחודש מרץ 2018 – החלה ביום 24.12.2018. מעט לאחר מכן החלה שמיעת עדותו של אחד משני עדי המדינה בפרשה (ב.ב.), וחקירתו הנגדית טרם הסתיימה. בשל יציאת המותב לשבתון, הדיון הבא בתיק קבוע ליום 8.7.2019, ובסך הכל קבועים נכון להיום 29 דיוני הוכחות בתיק (נוסף על 24 הדיונים שכבר התקיימו), בחודשים יולי-דצמבר 2019.

על רקע זה הוגשה הבקשה להארכת מעצרו של המשיבים ב-150 יום. באי כוחם של המשיבים התנגדו נמרצות לבקשה, וטענו כי העיכובים בהעברת חומרי החקירה הם שגרמו לעיכוב הניכר בפתיחת המשפט, וכי גם בימים אלה ממש, ממשיכה המבקשת להעביר להם חומרי חקירה נוספים.

5. הבקשה שבפני מדגימה היטב את הבעייתיות של מערכת המשפט ואכיפת החוק בניהול תיקים רחבי היקף, מגה-תיקים, ג'יגה-תיקים, שמא טרה-תיקים. כשלוש שנים חלפו מאז הוגש כתב האישום, חקירתו של עד המדינה הראשון עומדת לפני סיום לאחר שנחקר משך 24 ישיבות, חקירתו של עד המדינה השני (אשר לדברי ההגנה מסר מאה הודעות במשטרה) טרם החלה וצפויה להתארך עד מאוד, ועדיין לא הזכרנו עוד מאות עדי תביעה וככל הנראה גם עשרות עדי הגנה. לא יהיה זה מוגזם להעריך כי המשפט יתנהל לפחות עוד כשנתיים, מה שיצריך עוד מספר ארכות, כך שהיענות לבקשות הארכה משמעה כי המשיבים יהיו כחמש שנים במעצר תוך כדי הליכי משפט.

הן המבקשת והן הסניגורים מרעיפים שבחים על הרכב בית המשפט המחוזי, אשר שומע את התיק בקצב וברצף פעמיים בשבוע, לעיתים עד לשעות הערב, ואף תוך הוספת מועדים ושעות דיונים ככל שיומנו מתפנה. הבעיה היא אובייקטיבית והיא נובעת בעיקר מכך שפתיחת המשפט התעכבה כשנתיים בשל ההליכים המקדמיים של העברת חומרי החקירה והוצאת תעודות חיסיון. הליכים אלה הם הפרוזדור המוביל לטרקלין התיק העיקרי, אך במגה-תיקים וג'יגה-תיקים הפרוזדור מתארך כמעט לכדי מנהרה, ואורו של ההליך העיקרי מבצבץ אך במרחק. הפרוגנוזה לבעיה זו אינה מעודדת, באשר יש להניח כי הבעיה אך תחמיר בעתיד, כאשר לצד מעקבים ואלפי שיחות בהאזנות סתר, תוצרים דיגיטליים של מחשבים וטלפונים סלולריים ילכו ויתפסו מקום נוסף בחומר החקירה (וראו בש"פ 6071/17 מדינת ישראל נ' פישר (27.8.2017)). קשה להצביע על פתרון קסם לבעיה, אשר פתרונה מצריך, מטבע הדברים, הקצאת משאבים לגורמי החקירה והתביעה. אך לאחרונה התייחס לכך השופט ע' פוגלמן בבש"פ 3048/19 פלוני נ' מדינת ישראל (8.5.2019) בציינו כי:

"על רשויות התביעה להיערך מבעוד מועד ועובר למועד הגשת כתב האישום להכנת חומרי החקירה במתכונת שתאפשר העברתם לנציגי הנאשמים. כך, לגבי חלק מהפעולות שעליהן עמדה באת כוח המדינה בטיעונה, מתבקש כי אלו תתחלנה ותקודמנה כבר במסגרת הליכי החקירה (ובכלל זאת, למשל, פעולת מיון החומרים והערכות להעתקתם)".

אני נכון להניח כי היערכות מעין זו, המצריכה, למשל, להתחיל במיון, שקלוט ותמלול של אלפי שיחות מוקלטות בתיק מסועף ומורכב עוד קודם לביצוע הליכי המעצר – איננה מן הדברים הפשוטים. לכן, אין בדעתי להשיא עצות כיצד יש לנהוג ולהיערך בתיקים רחבי היקף, אך דומה כי הגיעה העת לשבת על המדוכה ולבחון אם וכיצד ניתן

לשפר את הממשק בין גורמי החקירה לגורמי התביעה בכל הקשור במיון, העתקה והעברת חומרי החקירה לגורמי התביעה.

6. הבקשה שבפני מעמידה את בית המשפט על קרני הדילמה של סעיף 62 לחוק המעצרים במלוא עוצמתה, על רקע השיקולים הידועים והמוכרים שעל בית המשפט לשקול במסגרת סעיף זה. מצד אחד עומדת הזכות החוקתית לחירות כשהיא נתמכת ומגובה בחזקת החפות של הנאשם כל עוד לא הורשע בדין. מצד שני, עומדים הצורך בהגנה על שלום הציבור ובטחונו בהתחשב באופי העבירה ובנסיבות ביצוע העבירה והחשש להימלטות ולשיבוש הליכי משפט. בית המשפט נדרש לאזן בין שני שיקולים עיקריים אלה, תוך התחשבות במשך התקופה בה היה הנאשם נתון במעצר, קצב התקדמות ההליך והצפי להתמשכותו. כידוע, ככל שההליך העיקרי מתארך, נקודת האיזון שבין האינטרס של ביטחון הציבור ומיצוי ההליכים עם הנאשם לבין זכות הנאשם לחירות וחזקת החפות עשויה להשתנות. ודוק: חזקת החפות אינה מטבע לשון גרידא, ויוכיח עניינו של שלומי, אשר בתיק קודם שהה במעצר משך כשנתיים וחצי אך בסופו של יום הסתיים משפטו בזיכוי.

הנה כי כן, חלוף הזמן הוא פקטור חשוב, שמשקלו הולך ועולה ככל שתקופת המעצר מתארכת, ברם, אין משמעות הדבר כי חלוף הזמן כשלעצמו, יביא בהכרח בנקודת זמן מסוימת למסקנה כי יש להורות על שחרורו של הנאשם. לעיתים חומרת העבירה ונסיבותיה או החשש להימלטות ולשיבוש הליכי משפט הם בעוצמה כזו שאין גם בחלוף הזמן כדי להטות את נקודת האיזון. עמדה על כך השופטת ברון בבש"פ 1087/18 הנ"ל, המתייחס למשיבים שבפנינו:

"ואולם כבר נפסק לא אחת כי התמשכות ההליכים כשלעצמה אינה יכולה לאיין את משקל האינטרסים הציבוריים. על בית המשפט לבחון אפוא בכל נקודת זמן רלבנטית את מכלול השיקולים הנוספים, ולאזנם בהתאם (ראו: עניין פלוני, פסקה 7). אימוץ עמדת המשיבים כמות שהיא וללא עריכת האיזונים המתאימים עלולה להביא למצב שבו דווקא כאשר עסקינן בכתב אישום בפרשות מורכבות וסבוכות מעין אלו, שבהן חומרת העבירות ומסוכנות הנאשמים היא רבה על פניה – ישוחררו הנאשמים לחלופת מעצר כבר בשלבים מוקדמים, בשל צפי המעצר ומשכם של ההליכים" (שם, פסקה 20, הדגשה במקור – י"ע).

7. על מסוכנות הנאשם ניתן ללמוד מן המעשים החמורים המיוחסים לו (ראו, לדוגמה, בש"פ 7146/09 מדינת ישראל נ' ווסה, בפסקה 8 (16.9.2009); בש"פ 5612/98

אברהים נ' מדינת ישראל (15.9.1998); בש"פ 716/08 מדינת ישראל נ' חיח (6.2.2008)). במקרה שלפנינו המסוכנות של שלושת המשיבים היא ברף גבוה במיוחד, שילוב עוצמתי של עבירות רצח, שהן מהחמורות שבספר החוקים, במסגרת סכסוך בין חברות פשע. הגם שלפוגל מעורבות "רק" בשני מעשי רצח ולרבי מעורבות "רק" במעשה רצח אחד, הרי שכתב האישום מעורר צמרמורת בגוו הקורא נוכח מספרן של הדמויות שנוכחות בו כמי שכבר החזירו את נשמתן לבורא בנסיבות לא טבעיות (יגעתי וספרתי עשרה ז"ל: דניאל סמארה, שמוליק דוד, ג'ורדן אזולאי, בר כהן, שרון מזרחי, יוסי קסטרו, אלכס לרנר, רמי אמירא, יצחק גפן ואוהד פרנקו). מכתב האישום עולה תמונה של מלחמת הכל בכל ואדישות-רבתי לחיי אדם, גם כלפי אזרחים תמימים ובלתי מעורבים. כך, האישום החמישי מייחס לשלומי "רק" קשירת קשר לביצוע רצח, אך הדרך בה אמור היה הרצח להתבצע מזכירה יותר פיגוע המוני: באמצעות מכונית תופת שהכילה מיכל גז במשקל 12 ק"ג, מיכל פלסטיק גדול המכיל בנזין, חמישה מיכלים המכילים גז פרופאן, חמישה מיכלי גז בדפנות המכונית ואם לא די בכל אלה, גם 12 גרביים שלכל אחד מהם הוכנסו ברגים ואומים, למעלה מ-500 במספר (!!!). אף לא למותר לציין כי לכל אחד מהמשיבים עבר פלילי – פוגל הורשע בעבירות רכוש, רבי הורשע בהחזקת סם שלא לשימוש עצמי, ושלומי הורשע בעבירות אלימות, רכוש וסמים.

המסוכנות הנשקפת מהמשיבים לאור טיב העבירות ונסיבותיהן היא אפוא ברף גבוה ביותר. לא אחת נאמר בפסיקה כי "רק במקרים נדירים ביותר ויוצאי דופן, ניתן יהיה להסתפק בחלופה למעצרו של מי שמואשם בעבירה של רצח בכוונה תחילה, שהיא החמורה שבעבירות" (ראו, לדוגמה, בש"פ 1826/16 מדינת ישראל נ' פלוני (16.3.2016); בש"פ 5008/17 מדינת ישראל נ' אברג'יל (17.7.2017); בש"פ 7738/17 מדינת ישראל נ' אברג'יל (18.10.2017); בש"פ 5802/18 מדינת ישראל נ' אברג'יל (4.10.2018)).

8. החשש להימלטות מן הדין הוא חשש אינהרנטי כמעט בכל תיק פשע חמור. במקרה דנן, נוכח העונש הצפוי לכל אחד מהמשיבים, ככל שיורשעו, חשש זה גובר עוד יותר, במיוחד בהינתן המעטפת הארגונית במסגרתה בוצעו המעשים החמורים המיוחסים להם. בהקשר זה נטען על ידי המבקשת כי עד המדינה א.א. ציין בחקירותיו במשטרה כי שלומי ביקש ממנו לסייע לו להימלט מהארץ, לאחר שהמדינה ערערה על זיכוי בהליך קודם. גם החשש לשיבוש הליכי משפט אינו מבוטל, ובהקשר זה ציינה המדינה כי ביום 10.1.2019 הוגש נגד רבי ונאשם נוסף כתב אישום, המייחס להם עבירות של הדחה בעדות בנסיבות מחמירות ושיבוש מהלכי משפט, ועל פי הנטען בכתב האישום איימו השניים על עד המדינה ב.ב. (ת"פ 19-01-25916).

9. אכן, המקרה שלפנינו חריג נוכח תקופת המעצר הממושכת בה נתונים כבר המשיבים ולאור הצפי להתמשכות ההליכים, אך גם חומרת העבירות וריבוי העבירות והנאשמים הם חריגים. לכך יש להוסיף, כי לחובת המשיבים ניתן לזקוף את העובדה שהסדרת ייצוגם התעכבה במשך כמעט כשנה, כאמור בהחלטתו של השופט מינץ בבש"פ 8524/17 הנ"ל. מכל מקום, אין לשכוח כי מדובר בפרשה מסועפת, שמטבע הדברים נדרש זמן לבירורה, וכיום אין חולק כי המשפט מתנהל כסדרו והמותב הדן בתיק עושה כל מאמץ על מנת לקדמו במהירות ככל שניתן.

בשורה התחתונה, ובאיזון בין השיקולים האמורים לעיל מצאתי כי עוצמת הסיכון הנשקפת מהמשיבים עדיין מטה את הכף להמשך מעצרם, מה עוד ששני עדי המדינה המרכזיים טרם סיימו עדותם.

10. חברתי, השופטת ברון, מצאה לציין בהחלטתה בבש"פ 1087/18 הנ"ל כי טוב עשתה המבקשת כאשר חזרה בה, בהמלצת בית המשפט, מבקשתה להארכת המעצר ב-150 ימים, שכן מן הראוי שהסמכות הנתונה לבית המשפט בסעיף 62(ב) לחוק המעצרים תישמר למקרים חריגים. כשלעצמי, אני סבור כי הסמכות להאריך המעצר ב-150 יום נועדה במיוחד למקרים כגון דא, בתיק של ריבוי אישומים ונאשמים, מגה-תיק או טרה-תיק, שבירורו כרוך בשמיעת עדים רבים ואין ספור מסמכים ומוצגים, וברור לחלוטין שיידרשו מספר רב של ארכות. כך עולה מלשון סעיף 62(ב) לחוק המעצרים המאפשר להורות על הארכת המעצר לתקופה שלא תעלה על 150 ימים "בשל סוג העבירה, מורכבותו של התיק או ריבוי של נאשמים, עדים או אישומים". מאחר שהמשפט מתנהל כסדרו ובית המשפט המחוזי יוצא מגדרו על מנת לקיימו כהלכתו בקצב ובמועדים שנקבעו, הרי שגם אין כיום צורך כי בית משפט זה יבקר ויפקח על הערכאה הדיונית "עם יד על הדופק" מדי תקופה של 90 יום.

11. סוף דבר שאני נעתר לבקשה ומורה על הארכת מעצרם של המשיבים למשך 150 ימים החל מיום 14.6.2019, או עד למתן פסק דין בתפ"ח 48914-08-16 בבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, לפי המוקדם.

ניתנה היום, ח' בסיון התשע"ט (11.6.2019).

ש ו פ ט